

Hoofdstuk 4: Niemand weet wie er kijkt

Woensdagochtend. 08:23.

Bij de hoofdingang hangt de foto van meneer Aldert nog. Iemand heeft er een bloem naast gelegd. Een plastic bloem, waarschijnlijk uit de vaas in de aula.

Cas blijft er even voor staan. Meneer Aldert had altijd een bruine trui aan. Meer wist hij eigenlijk niet van hem. En toch had Repelsteeltje zijn dood zien aankomen terwijl niemand anders het had gezien — niet zijn collega's, niet de schoolarts, niemand. Dat was het wat bleef hangen. Niet het verdriet, maar dat gevoel: er was iets geweten wat niet geweten had mogen worden.

Hij loopt door.

In de gang is het anders dan gisteren. Niet stiller — juist drukker. Groepjes leerlingen staan bij elkaar, telefoons omhoog, schermen naar elkaar toe gedraaid.

Cas verstaat flarden.

“— hij wist het echt van tevoren, man —”

“— staat ook in onze app, kijk dan —”

“— Repelsteeltje, ja, die heeft het voorspeld —”

Hij loopt door.

* * *

In de kantine zit Izza aan een tafel met drie meiden uit 3A. Cas kent ze niet, maar Izza kent iedereen. Ze zwaait even als ze hem ziet. Hij gaat aan de volgende tafel zitten en doet alsof hij zijn rugzak doorzoekt.

"Hij heeft ook iets gezegd over de gymleraar," zegt een van de meiden. "Dat die binnenkort gestraft wordt."

"Gestraft?" zegt een ander. "Wat heeft die gedaan dan?"

"Weet ik niet. Maar Repelsteeltje weet het wel."

Gelach.

"Ik hoop dat het meneer Brands is," zegt de derde. "Die geeft altijd de helft van de klas een onvoldoende voor zijn eigen fouten."

Meer gelach.

Cas kijkt naar Izza. Izza kijkt terug. Ze trekt één wenkbrauw op.

Ways vond het allemaal geweldig.

Dat was het eerste wat hij zei toen ze elkaar zagen bij de aula. Niet hallo, niet hoe gaat het — gewoon: "*Dit is geweldig.*"

"Het is niet geweldig," zei Cas.

"De hele school praat over Repelsteeltje. Hij is populairder dan de directeur." Ways keek rond alsof hij een concert bijwoonde. "Weet je wat ik gehoord heb?"

Dat leerlingen hem vragen stellen. In de app. En dat hij antwoordt."

"Hij antwoordt?" zei Tracey.

"In rijm." Ways grijnste. "Altijd in rijm."

* * *

Gabi had de berichten al verzameld. Twaalf nieuwe, uit zes verschillende klassenapps. Hij legde zijn telefoon op tafel — ze zaten in een leeg lokaal in de pauze, deur dicht — en scrollde erdoorheen.

De berichten waren anders dan de eerste. Minder voorspelling, meer spelletje.

Een leerling uit 2C had gevraagd: *Repelsteeltje, haal ik mijn proefwerk?*

Het antwoord:

Niemand weet, niemand weet...

Of jij je bed wel eens verlaat.

*Leer hoofdstuk twee, dan komt het goed —
tenzij je weer tot middernacht zit en niets doet.*

-<3

Iemand anders: *Repelsteeltje, is meneer Brands stom?*

Niemand weet, niemand weet...

Wat Brands beweegt als hij je meet.

*Maar cijfers die hij uitdeelt graag,
komen terug als hij ze zelf ooit vraagt.*

-<3

"Die laatste snap ik niet," zei Tracey.

"Brands is zelf ooit gezakt voor zijn eerstegraads," zei Ways. "Twee keer."

Iedereen keek hem aan.

"Hoe weet jij dat?" vroeg Izza.

Ways haalde zijn schouders op. "Ik luister goed."

* * *

"Het probleem," zei Cas, "is dat niemand doorheeft hoe hij dit weet."

"Ze vinden het juist leuk dát hij het weet," zei Izza.

"Het voelt als een soort schoolorakel."

"Een orakel dat op het schoolnetwerk zit," zei Gabi.

Het was even stil.

"Moeten we het niet gewoon melden?" zei Tracey. "Bij de directeur?"

"En wat zeggen we dan?" zei Cas. "Dat er iemand in de klassenapps zit die dingen voorspelt? Dat klinkt alsof we zelf een grap uithalen."

"Dat hij het schoolnetwerk kan uitlezen."

"Op basis waarvan? Gabi heeft de computer van meneer Aldert bekeken. Dat kunnen we ook niet zomaar zeggen."

Tracey zweeg.

"We hebben nog niks," zei Cas. "Alleen vermoedens."

Kevin liep op dat moment langs het raam van het lokaal. Hij keek niet naar binnen. Hij had zijn telefoon in zijn hand en typte iets.

Niemand lette op hem.

* * *

Die namiddag deed Repelsteeltje iets nieuws.

Izza stuurde het screenshot in "Waarom App Je?" om 18:07, met alleen een uitroepteken eronder.

Het bericht stond in de app van 3B. Geen antwoord op een vraag dit keer. Gewoon een bericht, zonder aanleiding.

Niemand weet, niemand weet...

Wie er stiekem in mijn sporen treedt.

*Zoek maar niet, want ik zie jou —
en ik weet precies wat jij nu doet.*

-<3

Cas las het drie keer.

Cas: Staat er verder nog iets?

Izza: Nee. Alleen dit.

Ways: Gezellig.

Tracey: Heeft hij het over ons?

Niemand antwoordde.

Want iedereen wist het antwoord al.